

Càntut

Cançons de tradició oral

La calàndria

Maria Puigmal, Beget

7 hi es-tà-vem los dos pas - sa-va u-na ca - làn-dria, (...) quan ens hi es-tà-vem los men-tre ens hi es-tà-vem los

14 dos a la so-ca de l'ar-bre, i a la so-ca d'un no-guer, i sen-tats a nos-tre dos pas - sa-va u-na ca - làn-dria; la ca-làn-dria va can-tar que ve - ni-a a de-cla

20 pler, de l'a-mor par-là - vem, i é - rem los dos qu(e) ens hi a-le - grà-vem, i a la rar que lo jorn ve - ni - a, qu(e) e - ra del cert que ve - ni-a el di - a, la ca

26 so-ca d'un no-guer, i sen-tats a nos-tre pler, de l'a-mor par-là - vem, i é - làn-dria va can-tar que ve - ni-a a de-cla - rar que lo jorn ve - ni - a, qu(e) e

1. rem les dos qu(e) ens hi a-le - grà - vem. 2. Men - tre ens ra del cert que ve - ni - a el di - a.

3. Jo li dic, tot sospirant:
-Ai, calàndria amorosa,
jo li dic, tot sospirant:
-Ai, calàndria amorosa,
no facis penar el meu cor
i no cantis tant d'hora,
que (?) lluny de mi,
que me'n tinc d'anar d'aquí,
que la gent no em trobi
i amb aquesta minyona,
que (?) lluny de mi,
que me'n tinc d'anar d'aquí,
que la gent no em trobi
i amb aquesta minyona.*

*Les quatre estrofes següents, que no hem inclòs per manca d'espai, poden consultar-se al web.